

TALK OF THE CITY

Από τον ο Γιώργο Χατζηβασίλη

ΑΥΓΗ

Πηγή αισιοδοξίας η σταθερότητα

Η εβδομάδα που ολοκληρώθηκε έκλεισε με ένα μπαράζ αισιόδοξων εξελίξεων που αφορούν το παρόν και το μέλλον της ελληνικής οικονομίας. Έτσι, ενισχύονται και οι εκτιμήσεις των διεθνών αναλυτών που βεβαιώνουν ότι η χώρα μας θα περάσει σε ρυθμούς ανάπτυξης στα μέσα του επόμενου έτους. Πώς όμως εξηγείται ότι η ύφεση περιορίζεται θεαματικά, η απασχόληση αυξάνεται, η ρευστότητα αντιμετωπίζεται, η ανακεφαλαιοποίηση των τραπεζών πηγαίνει καλά; Ο βασικός λόγος είναι πως το διεθνές περιβάλλον αλλά και οι υγιείς παραγωγικές δυνάμεις της χώρας άφησαν πίσω τους τις εκλογές του Σεπτεμβρίου για να ασχοληθούν με τα αντικείμενά τους, όπως είναι η επιχειρηματικότητα

με την παραγωγικότητα. Η κυβέρνηση Τσίπρα δεν ήρθε για να μείνει μέχρι τα Χριστούγεννα και αυτό θεωρείται η βάση της ανάπτυξης. Δηλαδή η πολιτική σταθερότητα και η τόλμη σε μεταρρυθμίσεις που θα διευκολύνουν την πραγματική οικονομία.

Μπορεί μέχρι τα Χριστούγεννα να σχεδιάζουν την ανατροπή της σημερινής κυβέρνησης οι νταβατζήδες και οι κρατικοδίαιτοι διαπλεκόμενοι που έχουν τρομάξει από τον έλεγχο που έχει δρομολογηθεί και θα τους ασκηθεί για τα θαλασσοδάνεια και τις άλλες λοβιτούρες, αλλά πλέον τα δόντια τους έχουν σαπίσει και δύσκολα μπορούν να γκρεμίσουν την τελευταία μεγάλη ελπίδα του ελληνικού λαού. Με τρεις εφημερίδες

και τρία κανάλια, δεν μπορείς να ανατρέψεις μια κυβέρνηση, πολύ περισσότερο όταν δεν υπάρχει κυριολεκτικά καμιά εναλλακτική κυβερνητική λύση. Η Ελλάδα άλλωστε σήμερα δεν είναι όπως πριν, ένας απλός κρίκος στην ευρωπαϊκή αλυσίδα που έλεγε να σε όλα. Είναι χώρα - κλειδί αποφασιστικής σημασίας για την αλλαγή πλεύσης σε όλη την Ευρώπη. Για την απαλλαγή από τις νεοφιλελεύθερες ντιρεκτίβες της γερμανικής Χριστιανοδημοκρατίας. Τόσο η Γαλλία όσο και η Ιταλία δεν μπορούν να γυρίσουν πίσω. Ο Αλέξης Τσίπρας και ο ΣΥΡΙΖΑ είναι πλέον παράγοντας αλλαγής των ισορροπιών. Η προσθήκη της Πορτογαλίας, με την κάμψη όποιων δισταγμών είχαν οι σοσιαλιστές και τη

γενναία απόφαση τόσο του Μπλόκο όσο και του ΚΚ, δημιουργούν αλλαγή των συσχετισμών και νέα δυναμική καθώς σε ένα μήνα έχουμε και τις βουλευτικές εκλογές στην Ισπανία, όπου η απόλυτη ηγεμονία του Ραχόι θα αποτελέσει παρελθόν. Δεν μπορεί επίσης να μην συνηγορηθεί η θεαματική επιστροφή των Εργατικών της Βρετανίας στις ρίζες τους.

Καλά θα κάνουν -λοιπόν- όλοι να εργαστούν για ένα καλύτερο αύριο για τους ίδιους και τη χώρα. Τα πραξικοπήματα της κατσαρόλας δεν περνάνε πλέον ούτε στην Ελλάδα ούτε στην Ευρώπη. Οι Έλληνες πολίτες, παρά τις δυσκολίες του σήμερα, θέλουν να ελπίζουν και να προσηυχούνται για ένα καλύτερο μέλλον

ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ ΠΑΣΧΟΣ ΜΑΝΔΡΑΒΕΛΗΣ

Το ετήσιο έθιμο της ΓΣΕΕ

Γλέντησαν δεόντως στα social media την απόφαση του ΣΥΡΙΖΑ να καλέσει σε απεργία εναντίον του ΣΥΡΙΖΑ. «Το επόμενο βήμα είναι να κάνει ο ΣΥΡΙΖΑ πρόταση μομφής εναντίον της κυβέρνησης του ΣΥΡΙΖΑ», έγραψε κάποιος, ενώ ένας άλλος είχε πληροφορίες ότι «ο Αλέξης Τσίπρας φέρεται να είναι δυσαρεστημένος με τον πρωθυπουργό».

Πέρα όμως από τα συμπτώματα παλιμπαιδισμού του ΣΥΡΙΖΑ (θέλει να γίνει αυτό που ήταν, όταν ευχόταν να γίνει αυτό που είναι), η απόφαση του Συνδικαλιστικού του ΣΥΡΙΖΑ δείχνει τη διαβρωτική δύναμη της συνήθειας σε μια χώρα που οι πάσης φύσεως ηγεσίες δεν θέλουν να αλλάξει τίποτα. Απεργία να 'ναι κι ότι να 'ναι κι όποιος να την κάνει. Οι συνδικαλιστές θα είναι εκεί για να δείξουν το «αγωνιστικό» -τρομάρα μας!- τους φρόνημα. Οι κινητοποιήσεις δεν γίνονται με σχεδιασμό και δεν αποσκοπούν σε κάτι που μπορεί να εφαρμοστεί. Είναι σαν έθιμο, και όλοι οι συνδικαλιστές οφείλουν να παρουσιαστούν στην εκκλησία της πορείας για να μην κακοχαρακτηριστούν από τους υπόλοιπους. Εξ ου και το γεγονός ότι έχουμε τις περισσότερες γενικές απεργίες απ' όλη τη νότια Ευρώπη, ενώ η Ελλάδα είναι η μόνη χώρα που εφάρμοσε μνημόνιο και δεν λείπει να βγει απ' αυτό.

REAL ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΟΛΙΤΗΣ

Μεγάλος μπελάς

ΤΗ ΘΕΩΡΙΑ της καρδάρας με το γάλα την ανέτρεψε εν γνώσει των συνεπειών για το πολιτικό του μέλλον ο Θεόδωρος Πάγκαλος με τη μοναδική ατάκα: «Το γάλα είναι της αγελάδας και το κάνει ό,τι θέλει. Εγώ το δικό μου θέλω να το χύνω. Δεν συμμερίζομαι την εκδοχή του γελαδάρη που θέλει το γάλα για να πουλήσει». Ο Νίκος Φίλης, όμως, δεν είναι Πάγκαλος. Δεν έχει ούτε την άνεση, ούτε την κατάρτιση, ούτε το ταλέντο, ούτε την εμπειρία, ούτε τη διαδρομή του. Δεν είναι καν πολιτική «περσόνα» πρώτης γραμμής και δεν είναι δικές του οι γεμάτες καρδάρες που κλωτσάει. Δανεικές τις πήρε από τον Αλέξη Τσίπρα και έσπευσε να τις καταθέσει στις κάμερες, που προφανέστατα τον σαγηνεύουν. Έτσι μαϊμουδίζει τους ατακαδόρους της πολιτικής που

Από την αρχή της κρίσης, ο Πολ Κρούγκμαν παρατηρούσε για την Ελλάδα ότι «το μόνο πράγμα που θα μπορούσε να μειώσει την ανάγκη για μέτρα λιτότητας θα ήταν... η αύξηση των εξαγωγών, που μπορεί να επιτευχθεί μόνον εάν μειωθούν δραστικά το ελληνικό κόστος και οι τιμές σε σχέση με την υπόλοιπη Ευρώπη. Εάν η Ελλάδα ήταν μια συνεκτική κοινωνία με σύστημα συλλογικής ρύθμισης των μισθών, ένα είδος Αυστρίας στο Αιγαίο, θα ήταν πιθανό να επιτευχθεί κάτι τέτοιο, μέσω μιας συλλογικά συμφωνημένης μείωσης των μισθών - μέσω μιας "εσωτερικής υποτίμησης". Αλλά, όπως δείχνουν τα θλιβερά γεγονότα σήμερα, δεν είναι». Τα έγραφε αυτά στις 5 Μαΐου του 2010, την ίδια μέρα που κάποιοι «επαναστάτες» έκαψαν ζωντανούς στη Marfin τρεις ανθρώπους.

Η Ελλάδα δεν πρόκειται να βγει από την κρίση αν και οι κοινωνικές ηγεσίες δεν αντιληφθούν την πραγματικότητα και δεν προσαρμόσουν τους «αγώνες» τους σύμφωνα με αυτήν. Το έθιμο των επίσιων πανελλαδικών απεργιών ενάντια στην κακή κατάσταση της οικονομίας, που προκρηύσσουν η ΓΣΕΕ με την ΑΔΕΔΥ, δεν βοηθά κανέναν, πλην εκείνων των απολίτικων μπαχαλάκηδων που επιχειρούν με κάθε μέσο να καίνε την Αθήνα. Είναι τόσο δύσκολο να το καταλάβουν;

έγραψαν τηλεοπτική ιστορία. Όχι πάντα κολακευτική για τους ίδιους.

Ο υπουργός Παιδείας έχυσε άγαρμπα την καρδάρα τρεις φορές. Πρώτα με τα «μακαρόνια που δεν τρώμε πολλά», μετά με τις «πενταροδεκάρες στα ιδιωτικά σχολεία» και τώρα ξύνει τόσο βαθιά μια παλιά πληγή του Ελληνισμού, σε σημείο να τον αποκαλεί η τουρκική εφημερίδα «Σαμπάχ» «γενναίο πολιτικό». Και αυτά, δέκα μέρες πριν ο πρωθυπουργός επισκεφθεί τον Ερντογάν στην Τουρκία για το καυτό θέμα των προσφύγων.

Προφανώς ο υπουργός δεν έχει τέταρτη ευκαιρία. Από επικοινωνιακό όπλο του Μαξίμου, έγινε μεγάλος μπελάς. Στοίχηματίζω ότι στον επόμενο εξυπηνακισμό του θα τον κερδίσει ξανά η δημοσιογραφία.

ΕΘΝΟΣ

100 χρόνια είναι αρκετά!

Πέρασαν ακριβώς 100 χρόνια από την αρχή του εθνικού διχασμού. Ο βασιλιάς Κωνσταντίνος ο Α΄ και ο Ελευθέριος Βενιζέλος εκπροσωπούσαν και εξέφραζαν δύο διαφορετικές τάσεις της ελληνικής κοινωνίας των αρχών του 20ού αιώνα.

Όλα αυτά, βέβαια, μέσα σε ένα διεθνές κλίμα, με συσχετισμούς και πολιτικά παιχνίδια των μεγάλων δυνάμεων που υπήρχαν, υπάρχουν και θα υπάρχουν πάντα. Μεσολάβησαν από τότε δύο παγκόσμιοι πόλεμοι, ο ελληνικός εμφύλιος, η επτάχρονη δικτατορία, τα 41 χρόνια της Μεταπολίτευσης -που τελειωμό δεν έχει- και τώρα κυβερνάει με τη λαϊκή εντολή, εκφρασμένη δύο φορές, το κόμμα της Αριστεράς. Τα προβλήματα παραμένουν, οι αδυναμίες του πολιτικού συστήματος είναι εμφανείς, οι εταίροι μας και όχι μόνο σύμμαχοί μας έχουν τα δικά τους και η ζωή συνεχίζεται. Με την ευκαιρία των 100 χρόνων από τη διαίρεση των Ελλήνων καλό θα ήταν να σκεφτούμε μήπως τελειώνει η υπόθεση του διχασμού.

Κυβέρνησε η Δεξιά, η ακροδεξιά, το Κέντρο, οι φιλελεύθεροι, οι σοσιαλδημοκράτες και τώρα κυβερνούν οι αριστεροί. Φοβόμαστε ακόμα κάτι; Μας ενοχλούν τα πρόσωπα; Οι πολιτικές τους; Το ύφος τους; Με τις πρώτες εκλογές που θα γίνουν ας αποφασίσουμε τι θέλουμε. Το καθεστώς είναι δημοκρατικό, η χώρα έχει θεσμούς, οι επιτροπές αγώνα είναι για να διαμαρτύρονται και όχι για να κυβερνούν, έχουμε λοιπόν τη δυνατότητα και την άνεση να επιλέξουμε. Ας τελειώσει ο εμφύλιος διχασμός. Όχι στα χαρτιά! Εκεί έχει τελειώσει. Μέσα μας συνεχίζεται! Αρκετά μας δηλητηρίασε έναν αιώνα. Ατέλειωτο αίμα χύθηκε, ζώες καταστράφηκαν, συμπατριώτες μας εκπατρίστηκαν για να επιβιώσουν και πραγματικές αξίες παραγκωνίστηκαν για να μη «μολυνθεί» η πατρίδα. Ο πατριωτισμός δεν καταγράφεται όταν διαφνίζεται από οποιονδήποτε. Αφήνει το στίγμα του όταν καταθέτουμε έργο, κόπο και σκέψη. Η πατρίδα χρειάζεται ηρεμία, οργάνωση και πάνω απ' όλα ορίζοντα. Χωρίς ελπίδα δεν μπορεί να υπάρξει ανάκαμψη. Τα οικονομικά είναι ένα κομμάτι της πολιτικής και κοινωνικής ζωής. Δεν είναι το παν. Ας ξεχάσουμε τα παλιά που μας χώρισαν τόσα χρόνια. Αλλά πρώτα καλό θα ήταν να τα γνωρίσουμε. Να τα μάθουμε. Κι ο φόβος μας τότε θα γίνει παρελθόν, ενώ το μέλλον θα προβάλλει ελπιδοφόρο.